Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-142-4

https://editura-estfalia.ro

https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

TE-AM IUBIT

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

TE-AM IUBIT

- Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Te-am iubit – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Te-am iubit : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-142-4

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-142-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT - poezii filosofice -

CUPRINS

SORIN CERIN
- TE-AM IUBIT - poezii filosofice -

1) Steaua Căzătoare a Iubirii

Plouă,
cu Zări de plumb,
pe Urmele Zâmbetelor descompuse,
din sângele Amintirilor,
ce îmi vopsesc,
cu pensula Regretelor,
pereții goi,
ai Apusurilor Singurătății,
ce se înalță din Privirea ta,
pierdută,
în care-mi mistui Visele,
acum,
legate la Ochii de Cer,
ai Durerii,
ce rătăcește disperată,
prin venele tăiate,
ale celor din urmă,
Cimitire de Cuvinte,
pe care ni le-am rostit,
și-n care ne-am înmormântat,
ultimele Eternități de Clipe,
prin care am trecut împreună,
admirând fără voia noastră,
Steaua Căzătoare,
a Iubirii,
cum se destramă,
pe Orizontul Nimănui.

Ziduri masive de Contradicții,
ne strivesc Aripile Timpului,
ce s-au prăbușit odată cu noi,
pe Furtuna Orgoliilor,
lăsându-ne să alunecăm,
în Depărtările Oceanelor,
fără de Întoarcere,
ale Florilor de Lacrimi,
pe care naufragiem,
în prezent,
la bordul corăbiei Singurătății,
fără o țintă anume,
spre satisfacția,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne bântuie Ridurile Privirilor,
cu valurile amenințătoare,
ale Non-Sensurilor Existenței,
despre care abia acum,
am înțeles cine anume sunt,
dar în zadar.

2) Suntem cumva?

Suntem cumva?,
Pași fără Urme,
și Gânduri lipsite de conținut,
care nu pot lăsa Umbre?,

sau poate suntem,
Cuvinte fără trup,
ce și-au uitat Sufletul,
în pălmile care nu mai vor să știe,
cum poate fi strânsă,
în pumnii Sentimentelor,
Iubirea?

Suntem cumva?,
O Floare de Lacrimă dăruită,
de către Moarte,
Uitării,
sau poate suntem,
cămașa Suferinței unei Despărțiri,
pe care vrem să o purtăm,
doar fiindcă este la modă,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Absurdului?

Suntem cumva?,
Inima stinsă a Jarului,
unei Eternități de Clipă,
din care ne-a mai rămas doar cenușa,
Viitorului,
sau poate suntem,
Cerul de Plumb al Singurătății?,
pe care-l ducem la nesfârșit,
pe umerii Zilelor noastre fără adăpost,
care vrem să ne păzească,
de ploile reci și acide,
ale Amintirilor.

Suntem cumva,
Adevăr?,
ori poate că nu am fost niciodată,
noi înșine,
cei care ar fi trebuit să luptăm,
cu Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror căi,
sunt mereu fără de întoarcere,
prin mormintele Speranțelor?,
sau poate suntem,
Visul unei Iubiri,
pe care nu L-a mai avut nici Dumnezeu,
înainte de noi,
devenind adevărații creatori,
ai Nemuririi din Privirea,
fără de sfârșit,
a Cerului unui Simțământ,
pe bolta căruia,
ne clădim o stea,
numai a noastră,
ce nu se va stinge Niciodată.

3) Telefonul Amintirilor sună

Nu știu cum anume,
aș putea să-ți cer iertare,

telefonul Amintirilor sună,
aș vrea să-ți spun,
să-ți răspund,
ceea ce Cuvintele,
nu știu cum să exprime,
de aceea tac,
și alerg,
cu Tăcerea alături,
printre Florile de Lacrimi,
ale Zorilor Singurătății,
până cădem,
împreună,
pe asfaltul negru al Gândurilor,
accidentați de către Destinul,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu vor să ne lase,
să evadăm din noi înșine,
ca să te putem întâmpina,
Iubire,
nu știu cum anume,
de aceea nu-ți pot răspunde,
chiar dacă,
telefonul Amintirilor sună,
pe fața nerasă a Viitorului,
ce nu știe încotro să o ia,
înainte de a ne închide nervos,
porțile Speranțelor,
ca să se îndrepte spre Nicăieri,
Iubire,
oare aș mai putea să-ți cer iertare?

4) Aripi rătăcite

Aripi rătăcite,
de Amintiri,
mai reușesc să zboare,
prin Orizontul de plumb,
al Privirii,
care ni se prăbușește,
pe asfaltul rece și negru al Gândurilor,
unor Cuvinte ale Nimănui,
ce și-ar fi dorit,
atât de mult să fie rostite,
și nicidecum răstite,
de Visele noastre,
prăbușite la tălpile indiferente,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

Aripi rătăcite,
ale Florilor de Lacrimi,
ce ni se preling,
pe obrajii de zăpadă ai Zâmbetelor,
sculptate în gheața Așteptării,
ce nu se va topi niciodată,
pe gerul de sfârșit de Lume,
al Singurătății,
întrupată în Absurd,
care nu poate ști,
oricât de mult și-ar dori,
cum arată Primăvara Revederii,
în care să ne înflorească iarăși,
Pașii Fericirii,
în coloritul Eternității de Clipă,
a Iubirii.

5) Ne acoperă în întregime Cerul Viselor

Ferestre sparte de Zâmbete,
prin care intră frigul Cuvintelor,
care ne troienesc Zidurile Privirilor,
cu nămeți de Regrete,
tot mai înalți,
până când,
ne acoperă în întregime,
Cerul Viselor,
căruia nu-i mai cerem nimic,
printre mormintele reci și impersonabile,
ale Eternităților de Clipe,
care ne chemau undeva-cândva,
Iubirea,
prin suflul căreia,
să ne poată dărui Nemărginirea.

6) Să rătăcim pe bolta Speranței

Drumuri veninoase,
șerpuiesc printre Pașii desculți,
ai Zilelor fără adăpost,
ale Iubirii.

Stele căzătoare,
se scurg din Florile de Lacrimi,
ale Timpului Nimănui,
blestemat ca prin existența sa,
să ne ucidă mereu Eternitatea.

Valuri amenințătoare de Priviri,
sparg Inimile de jar,
ale Cuvintelor,
stingându-le odată pentru totdeauna,
Sufletele,
cu respirația rece și indiferentă,
a Uitării.

Trepte de Dor,
roase de Singurătate,
se prăvălesc haotic,
în valea Durerii și Absurdului,
stăpânită de Moartea,
ce se scurge prin venele tăiate,
ale Visului nostru,
prăbușit,
în Nemărginirea Nimănui.

Depărtări de smoală,
ne adâncesc suspinând,
în tenebrele fără de margini,
a Non-Sensurilor Existenței,
ale căror Iluzii ale Vieții și Morții,
ne promit că vom fi împreună.

Nimic nu ne-a mai rămas,
Iubire,
decât să ne dezbrăcăm,
de veșmintele de plumb,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi,
din care să evadăm,
lăsând până și carnea putredă,
a Cuvintelor,
rostite de Singurătatea în doi,
undeva – cândva,
în urma noastră.

Să rătăcim pe bolta Speranței,
de a-L întâlni,
pe Dumnezeul Adevărului Absolut,
pierdut de către Destinul neînțeles,
al Nemuririi,
undeva adânc,
prin Sufletele noastre,
ce nu vor mai fi îngreunate,
de țărâna grea,
a înstrăinării de Sine,
ale acestei Lumi,
rămânând astfel împreună.

7) Te-am iubit

Te-am iubit,
deși eram striviți,
de Pașii întunecați,

ai unui Cer al Despărţirii,
de noi înşine,
fără să ştim,
că ploua atât de tare,
cu stele căzătoare,
încât ne-am aprins Sufletele,
ce-au devenit astfel,
două lumânări,
pe care Absurdul acestei Lumi,
le-a folosit să lumineze,
Calea Morții,
ce ne aștepta,
și care era gata să ne piardă altfel,
prin întunecimea,
propriei ei simțiri.

Te-am iubit,
oricât ar fi încercat,
Răsăriturile sadice,
ale Singurătății,
să ne dăruiască,
propriile lor simțăminte,
ce nu admiteau,
Dorul și Așteptarea,
la porțile cărora,
Apusurile însângerate,
și interminabile,
au plâns,
cu Lacrimile de Plumb,
ale Eternităților de Clipe,
ce ne spală și azi,

fețele tot mai palide,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care nici măcar,
scrisorile de Adio,
nu le mai suportă.

Te-am iubit,
cum numai Soarele Adevărului,
poate avea simțăminte,
față de Cerul Privirii,
și Lumina Divină a Sacralității,
față de Iubirea,
pe aripile căreia mi-aș fi dorit,
să putem zbura,
până dincolo de orice Orizont,
al Îndoielilor,
care ne-ar fi reamintit,
că suntem totuși,
limitați ca oameni.

Te-am iubit,
vrând să te răpesc Deșertăciunii,
pentru a-ți dărui Nemărginirea,
fără să cred vreodată,
că vom cădea,
din Icoanele Sfințeniei unei Iubiri,
la care ne rugam,
împreună cu îngerii Sentimentelor,
căzuți acum,
în trupurile reci și triste,
ale Uitării de noi înșine,

unde mai căutăm și azi,
pe străzile pustii și friguroase,
ale Despărțirii,
catedrala unui Destin,
unde să ne putem închina,
ambele noastre vieți,
distruse.

Te-am iubit,
de-ar fi să sfărâm,
toate Zidurile Urmelor,
ce țin încarcerate Amintiri,
dacă te-aș mai regăsi pe tine,
alergând pe bolta Viselor mele,
la fel ca și atunci,
când ți-am dăruit primul buchet,
al Florilor mele de Lacrimi,
pe care ți le-am presărat,
pe întregul țărm,
al Inimii mele de Jar,
care se lupta din răsputeri,
cu valurile lacome și perfide,
ale unui Timp al Nimănui.

Te-am iubit,
cum numai Dumnezeu,
și Sfinții Nemărginirii pot iubi,
Absolutul,
pe care încă mi l-aș dori,
coborât pe aripile sfinte ale Desăvârșirii,
Adevărului din noi,
care să ne readucă la viață,

Visul pierdut al Pasiunii,
în care locuiam amândoi,
împreună,
fără să ducem lipsă de nimic,
oricât ar fi încercat,
Iluziile Vieții și Morții,
să ne ispitească,
cu Non-Sensurile Existenței.

8) Umbre de Cuvinte

Spală-mi,
tălpile Privirii,
Iubire,
să pot alerga,
pe tărâmurile fără de sfârșit,
ale Viselor,
alături de tine.

Umbre de Cuvinte,
risipite prin țărâna întrupării,
în Absurd,
a Gândurilor,
nerostite vreodată,
stau aruncate,
prin șanțurile Ridurilor,
unui Timp,
al Nimănui.

Apusuri pătate,
cu sângele Speranțelor,
accidentate,
ce-și dau ultima suflare,
în Urmele pustii și triste,
lăsate de pașii Amintirilor,
rătăcite pe căile,
unde le așteaptă,
de fiecare dată,
Moartea.

9) Ca semn că trăiesc printre Non-Sensurile Existenței

Vise deșarte,
ne cumpără Eternitățile de Clipe,
pe nimic,
prin Târgurile Deșertăciunilor,
unde Iluziile Vieții și Morții,
ne împletesc Destinele,
în funii groase,
din Cimitire de Cuvinte,
care să spânzure Iubirile,
obligate să se sinucidă,
de către Sfinții Amăgirilor,
ce ne zâmbesc amar,
din Icoanele Disperărilor,
atârnate pe Zidurile masive și reci,

ale Catedralelor Sufletelor noastre,
ruinate de Singurătate,
ce dor surd,
ca semn că trăiesc,
printre Amintirile,
Non-Sensurilor Existenței.

10) Nici măcar o singură frântură de Clipă

Aripi de Îngeri,
vor să ne salveze,
de sub Pașii de Plumb ai Viitorului,
ce ne apasă Iubirea,
cu Uitarea Zorilor rătăciți,
printre Florile de Lacrimi,
ale Cerului de Cuvinte,
ce începe să ne ningă,
cu Furtuni de Priviri,
ce-aprind cu fulgerele lor,
Promisiunile care se ascund,
mai nou,
sub Umbra Morții,
tot mai întunecoasă și rece,
lacomă și zgârcită,
care nu vrea să ne mai acorde,
nici măcar o singură frântură de Clipă,
oricât de infimă,
de a fi împreună.

11) Prin Întunericul fără de sfârșit

De ce nu ne lași Doamne,
să deschidem larg Ferestrele Viselor,
ca să intre pe ele,
aerul proaspăt,
al Luminii Divine,
pe aripile căreia,
să zburăm,
spre Steaua Iubirii,
a cărei strălucire,
să o aducem,
prin Întunericul fără de sfârșit,
al Ființelor noastre,
până la Altarul Iubirii,
pe care până acum,
nu am reușit să-l vedem,
cu adevărat niciodată,
decât prin Ochii tulburi,
ai Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

12) Resturi de Epave

Insomnii rebele,
se împletesc cu Remușcările Creației,
de a strănuta Vise,

tot mai răcite,
printre valurile înspumate ale Deşertăciunilor,
pe ale căror ţărmuri de Absurd,
ne aşteptăm unul pe altul,
Iubire.

Resturi de Epave,
ale Speranţelor,
încărcate undeva-cândva,
cu Sentimente,
sunt aduse în porturile Uitării,
de curenţii reci şi indiferenţi,
ai Non-Sensurilor Existenţei.

13) Pe faleza Compromisurilor

Promisiuni zidite-n pereţii reci ai Privirilor,
ce ne sapă cât mai adânc,
Inimile de Jar stinse,
fără să ştie că până la urmă,
va ţâşni din hăurile Întrebărilor,
Frigul pătrunzător de pe buzele Cuvintelor,
ale căror frisoane,
ni se cuibăresc adânc,
în Sufletul Destinului,
tot mai abătut şi trist,
mereu rătăcit,
pe faleza Compromisurilor,

unde se plimbă de fiecare dată,
alături,
de Iluziile Vieții și Morții,
care l-au vândut de dinainte de a se naște,
către Moartea,
ce deține această Lume,
cu brațele isterice,
ale Non-Sensurilor Existenței.

14) Gheare ale Absurdului

Urme adânci,
de gheare ale Absurdului,
sfâșie carnea Zilelor fără adăpost,
ale Deșertăciunilor,
din care țâșnește sângele fierbinte,
al Păcatelor Originare,
care ne îngroapă în Cimitirele de Cuvinte,
ale Viitorului,
ce ne strivește cu Pașii săi de Plumb,
Iubirea,
atât de așteptată de către Moarte,
în cănile ei de pustiu,
din care îi soarbe cu nesaț,
Povestea propriilor noastre Vieți.

15) Surpate în Amintirile reci și pustii

Pasiuni rebele,
cad în cascade de Vise,
ce zboară pe Aripi de Amăgiri,
prin Inimile de Vânt,
ale Clepsidrelor,
a căror boabe de nisip,
au rămas orfane,
de Florile de Lacrimi ale Timpului,
a căror valuri spală și acum,
Ochii Ferestrelor de Cer,
ai Țărmurilor unei Iubiri,
surpate în Amintirile reci și pustii,
a Non-Sensurilor,
unei Existențe.

16) Scrie-mi Iubire

Scrie-mi Iubire,
cu fruntea Luminii Divine,
rezemată de Întunericul Ființei mele,
în care să-mi găsești,
Străinul Subconștient,
ce se ascunde de noi,
prin colțurile unui Univers,
unde nu am reușit să ajung,
niciodată până acum,

fiind oprit de Iluziile Vieții și Morții,
pe Răsăriturile nesfârșite,
ale Singurătăților,
de mine însumi.

Scrie-mi Iubire,
pe adresa ștearsă de Durere,
a Cuvântului Creației unui Dumnezeu,
ce mi-a croit veșminte groase de Absurd,
pe căldura de sfârșit de Lume,
a Speranțelor deșarte,
printre valurile cărora,
înot și acum,
crezând că voi ajunge,
undeva-cândva,
la un Țărm al Fericirii,
unde să te pot întâlni.

17) Când e seară sau dimineață

Zile fără adăpost, ne dăruiesc,
Buchete cu Flori de Lacrimi,
pe Orizonturile reci și indiferente,
ale Așteptărilor zadarnice,
din care Non-Sensurile Existenței,
își împletesc funii de Amintiri,
cu care-și spânzură Viitorul,
de copacul Singurătății,
ce crește în mijlocul Deșertului,
din Inimile noastre de Pustiu,

ale căror ceasuri defecte,
nu mai știu ora exactă,
când e seară sau dimineață,
în trupurile Cuvintelor,
tot mai vlăguite și bolnave,
pe umerii cărora,
abia mai reușim să ne ducem,
Eternitățile Clipelor moarte,
spre porțile mereu deschise,
ale Cimitirelor de Vise.

18) Norii de Îndoieli ai Speranțelor

Flăcări de Regrete,
aprind Ochii de Cer ai Iubirii,
sub pleoapele cărora,
plutesc și acum,
Norii de Îndoieli ai Speranțelor,
din veșmintele cărora,
ni se nasc Amintirile de gheață,
pe care ne alunecă,
Zâmbetele încremenite,
de Frigul tot mai pătrunzător,
al Înțelesurilor,
la tălpile cărora,
ne îngenunchează Privirile,
tot mai pierdute,
printre Florile de Lacrimi,
ale Disperărilor.

19) Trecerea noastră prin această Lume

Înecat în Ridurile cărunte și adânci,
ale Așteptărilor,
încerc să ajung la țărmurile Viselor tale,
Iubire,
din nisipul cărora să ne ridicăm castele,
pentru a adăposti în ele,
Clepsidrele Sentimentelor,
ce nu se vor sparge niciodată,
nici chiar atunci,
când vor începe să cadă,
stelele căzătoare ale Destinelor,
peste Orizonturile Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
pe care suntem obligați să le respirăm,
până la ultima suflare,
pe care o mai putem inspira,
în trupurile de lut,
ale Cuvintelor noastre,
ce vom fi nevoiți să le părăsim,
rămânând în schimb,
cu energia și Sensul,
pe care l-am primit de la ele,
înveșmântate cu Amintirile,
Florilor de Lacrimi,
ce vor spăla,
odată pentru totdeauna,
trecerea noastră prin această Lume.

20) Încă de dinainte de a ne întâlni

Cădem fără oprire,
în adâncurile Urmelor,
Ferestrelor de Cer ale Cuvintelor,
rostite undeva-cândva,
fără să le mai auzim vreodată,
Prezentul,
în care ne-am topit,
devenind o singură Lumânare,
de Regrete,
prelinse pe fruntea unei Speranțe,
rezemată de Eternitatea unei Clipe,
Moarte,
încă de dinainte,
de a ne întâlni,
la margine de Destin,
Iubirea.

21) Devenind o Lacrimă de Clipă

Ne spălam cu ploile Cuvintelor,
Iubirea,
după care alergau,
Orizonturile Ochilor noștri de Cer,
pe bolta căruia,

încă nu apăruseră Stelele căzătoare,
care să lumineze fața palidă a Morții,
pe care,
fără să știm,
ne prelingeam noi,
devenind o Lacrimă de Clipă,
pe care o ștergea,
cu atenție,
Moartea,
fără să mai lase nimic,
din Visele ce le aveam,
de așternut,
pe mesele,
Privirilor,
tot mai slăbite și fără de lumină,
ce ni se pierdeau,
încet dar sigur,
într-un Întuneric al Nimănui.

22) Nici măcar stelele căzătoare nu se mai pot deslușI

Fum de Regrete,
devenit negru și înecăcios,
ne cuprinde cu brațele murdare,
ale unui Orizont al Nopții,
unei Remușcări,
pe bolta căreia,
nici măcar stelele căzătoare,

nu se mai pot desluşi,
cu toate că în căderea lor,
rece și indiferentă,
ne lovesc Inimile de Jar,
pe care le sting cu gheața adusă,
din Pustiurile,
prin care până și Dumnezeu,
și-a dat seama că este atât de Singur,
încât a redescoperit în Visele Sale,
Iubirea,
împreună cu Oglinda Morții,
în care trebuia aceasta să se admire,
de ce?,
numai în Moarte?,
și în Păcatele ei Originare?
oare nu putea găsi Dumnezeu,
cu totul altceva,
fie chiar și lacul întrupat,
din Florile noastre de Lacrimi,
în care până și Durerea,
întregului Univers se oglindește,
atunci când ne privește Sufletele.

23) Pe drumurile prăfuite cu Suspine

Stele căzătoare de Amintiri,
ni se aștern,
pe drumurile prăfuite cu Suspine,
ale Destinului,
ce-abia mai reușește,
să urce pantele abrupte,

ale Remușcărilor,
peste care plouă în torente de Gânduri,
cu Priviri de plumb,
încât Cerul Cuvintelor,
din ce în ce mai greu,
se prăbușește de pe bolta Speranțelor,
și cade surd,
peste umerii Florilor de Lacrimi,
pe care vroiam să le strângem în buchete,
cât mai colorate de Vise,
pe care să le dăruim Iubirii.

24) La marginea Cerului Gândurilor noastre

Trepte ruinate și descompuse,
de Cuvinte,
zac la marginea Cerului,
Gândurilor noastre,
ce-ncep să ningă cu Întrebări,
tot mai grele și pline de nori negri,
troienindu-ne Furtunile de Vise,
ce se dezlănțuiau cu furie,
stârnind valurile înspumate,
ale Sângelui,
ce dă să iasă,
din venele subțiri ale Apusurilor,
unor Priviri,
prin care ne pierdeam,
fără să ne mai putem reîntoarce,
vreodată,
către noi înșine.

25) Ne privim Destinul

Ne reîntoarcem adeseori,
la bobul de nisip,
prin care ne privim,
Destinul,
închis în Clepsidra,
Iluziilor Vieții și Morții,
din respirația căreia,
se naște Timpul,
care ne ucide,
Eternitatea Clipei Iubirii,
strivind-o pe țărmurile Uitării,
hidoasă și grea,
pe care suntem siliți să o purtăm,
pe străzile pustii și prăfuite,
cu stelele căzătoare,
ale Cuvintelor,
Sufletelor noastre.

26) Norii Înțelesurilor întunecate

Ochi de Cer,
orbiți de Amintiri,
și tulburați de Norii,
Înțelesurilor întunecate,
ale Furtunilor de Vise,
ce nu pot să cuprindă,
Orizonturile Iubirii,

oricât de mult fierb,
prin Sufletele prăbușite,
ale aripilor de Speranțe,
a Depărtărilor,
istovite de atâta Nesfârșit,
al Durerii,
duse de Inimile de Vânt,
ce bat în piepturile,
Zărilor pustii și triste,
duse spre Nicăieri.
de Uitare.

27) Din Inima de Cer a Cuvântului

Stropi de Speranțe,
pustii și reci,
cad surd pe asfaltul negru,
al Gândurilor,
ce-nghează instantaneu,
la atingerea Timpului,
tot mai istovit,
din Inima de Cer,
a Cuvântului,
în care ne regăseam,
Orizonturile,
ce au fost pierdute,
mai apoi,
de către Destin,

la ruleta blestemată a Uitării,
măsluită de Privirile rătăcite,
ale Singurătății,
în Sufletul căreia,
ne-a încremenit,
până și Zâmbetul,
sculptat în piatra amară,
a Deșertăciunii și Absurdului,
acestei Lumi,
care nu a vrut să ne aparțină,
Niciodată.

28) Din Privirile Cuvintelor

Pași rupți pe genele Orizontului,
se târăsc istoviți,
prin venele Durerilor,
ce încremenesc,
la rădăcinile Florilor de Lacrimi,
din Privirile Cuvintelor,
tot mai rare și pierdute,
pe străzile pustii ale Înțelesurilor,
cărora le cerșim,
câte o frântură de Adevăr,
care să ne apere,
de frigul pătrunzător și răzbunător,
al Non-Sensurilor Existenței,
aflate pe buzele Gândurilor,

ce cad înghețate,
pe umerii unui Timp,
al Nimănui.

29) În Ridurile adânci și triste

Zaruri descompuse,
cad în Gândurile pustii,
ale Singurătății,
pe fruntea căreia,
ne înecăm în Ridurile,
adânci și triste,
ale Zilelor fără adăpost,
rătăcite între Zidurile de Cuvinte
ale Depărtărilor de noi înșine,
care ne obligă Destinul,
să ne ducem pe umerii,
Durerii, Absurdului și Deșertăciunii,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

30) Până când vom reuși să fim împreună

Gratii de Sentimente,
descântate de Vrăjile,
Ochilor de Cer,

ai Regretelor,
Florilor de Lacrimi,
care se reazămă,
de Privirea opacă,
a Întunericului,
Non-Sensurilor Existenței,
prin care suntem obligați,
să ne vedem unul pe altul,
Iubire,
numai alături de Moartea,
pe care trebuie să o întrebăm,
de fiecare dată,
câte Eternități de Clipe,
mai trebuie să le irosim,
până când vom reuși să fim împreună,
pe Steaua Nemuririi?

31) Icoanele Zorilor Singurătății

Cioburi de Gânduri,
tăioase și triste,
sparte de Timpul violent,
al Remușcărilor toride,
a unor Zile fără adăpost,
ce ne-au construit,
Catedrale de Înțelesuri,
amare și reci,
pe Zidurile cărora,
suntem nevoiți,
să așezăm haotic,

Icoanele Zorilor Singurătății,
din otrava cărora,
trebuie să ne hrănim,
Genunchii unei Iubiri,
ce ne vor întâlni de fiecare dată,
numai Moartea,
oricât de mult,
se roagă la Ramele pustii,
și putrezite de Singurătate,
ale căror Sfinți,
au emigrat demult,
în alte Ceruri,
unde sunt lăsați să poată iubi,
cu adevărat.

32) Ne scapă din pălmile Înțelesurilor

Lasă-mi ploaia Amintirilor,
să strige surd,
printre ropotele de Clipe,
ale Cerului,
din sufletele Cuvintelor,
Rătăcite,
atunci când își îmbrățișează,
Zâmbetele Speranțelor,
care se mistuie,
în flăcările unor Iubiri,
ce ne topesc Orizonturile,
sub greutatea Florilor de Lacrimi,
ale Viselor,

tot mai alunecoase,
care ne scapă din pălmile,
Înțelesurilor.

33) Pe Altarele Durerilor

Trepte de Cer,
abia urcate,
de pașii vlăguiți ai Viselor,
tot mai roși și însângerați,
de Apusurile Deșertăciunilor la modă,
prin lumile pierdute ale Sfinților,
sătui de prosternările noastre,
copilărești,
și dornici să ne învețe,
cum să nu mai existăm,
și să acceptăm în locul Iubirii,
un Dumnezeu al Jertfei,
Păcatelor Originare,
fără de care Creația ar fi devenit,
un banal Paradis,
ce nu ar fi auzit niciodată,
de crimele, incesturile și asupririle,
toate în numele Binelui și Libertății,
care și-au găsit adăpost,
printre paginile Bibliilor,
din sufletele de ceară,
ale Cuvintelor noastre,
ce se topesc,
pe Altarele Durerilor,
acestei Lumi fără discernământ.

34) Sub genunchii fierbinți ai Amintirilor

Replici tăioase și acide,
se rup de către Speranțe,
din Cerul Pasiunilor,
tot mai înnourat și plictisit,
de străzile pustii ale Sufletelor,
ce nu mai au nimic de spus,
și se lasă să navigheze în derivă,
prin Ridurile încărunțite și adânci,
ale Cănilor de pustiu,
din care ne bem seva Destinelor,
înecate cu Moartea,
ce nu mai poate fi înghițită,
și nici trecută,
pe podurile de ceară ale Viitorului,
care ni se topește,
sub genunchii fierbinți,
ai Amintirilor.

35) Ce-mi biciuesc Zorii încorsetați în Moarte

Scrie-mi Speranță,
pagini de Glorie Divină,
dar care să aparțină,
unui alt Dumnezeu,
și nu celui al Jertfei,
care se reazămă,

pe umerii Privirii mele,
tot mai istovite,
de greutatea Gândurilor,
apăsătoare și indiferente,
ce-mi biciuiesc,
Zorii încorsetați,
în Moarte,
Iubire,
te rog,
răpește-mi Destinul,
și du-l mai apoi pe căile rătăcitoare,
ale Viselor,
ce ne-ar putea salva,
de Non-Sensurile Existenței,
pe Întunericul cărora,
suntem obligați,
să ne pierdem,
de Străinul Subconștient,
care este tot ce a mai rămas,
cu adevărat din noi,
și nu a mai putut fi ucis,
de Iluziile Vieții și Morții.

36) De ce mi-ai dat întâlnire

Nu pot să înțeleg,
de ce mi-ai dat întâlnire,
să te aștept Fericire,
pe strada Răsăritului Singurătății,

unde bat Inimile de Vânt,
pustii şi triste,
asfaltul negru al Regretelor,
spălat adeseori de ploile acide,
ale Remuşcărilor,
care se scurg pe feţele Destinelor,
ce par a nu mai aparţine Nimănui,
în şuvoaiele Florilor de Lacrimi,
tot mai secate și ofilite,
ce ne îneacă,
până și Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostim,
printre Eternităţile de Clipe Moarte,
Iubire.

37) Pe feţele lipsite de Expresii ale Timpului

Lanţuri de Fraze descheiate,
la nasturii de la gâturile Înţelesurilor,
încă ne leagă,
tălpile Sentimentelor,
de Porţile înalte ale Singurătăţii,
vopsite de Moarte,
ca să ne fie cât mai atrăgătoare,
deşi odată trecute,
nu mai avem cale de întoarcere,
Iubire,
fără de flăcările,

Focului Sacru din tine,
unde,
până și buzele fierbinți ale Cuvintelor,
vor îngheța,
în venele Simțămintelor,
care nu ni se vor mai prelinge,
pe fețele lipsite de Expresii,
ale Timpului.

38) În piepturile Cuvintelor

Ai să-mi regăsești,
vreodată Doamne?,
Durerea pierdută,
din mormintele Zâmbetelor,
Eternităților de Clipe moarte,
prin sufletele cărora am trecut,
călcându-le cu tălpile de plumb,
ale Norilor de Înțelesuri,
ale căror aburi de Uitare,
se ridicau spre Ochii orbi de Cer,
ai Ferestrelor mereu închise,
din Privirile noastre opace,
veșnic pierdute,
pe străzile fără nume,
ale Inimilor de Vânt,
a căror Furtuni,
bat și acum,
în piepturile Cuvintelor,
rostite de Singurătate.

39) Cerul Viselor

Alerg prin ploaia de strigăte surde,
a Inimii tale de Jar,
ce încă pulsează,
în Sufletele Umbrelor de Cuvinte,
prin care ne trec,
Flăcările Simțămintelor,
ce pârjolesc Amintirile,
incendiindu-ne,
Viitorul Singurătății,
la Focul căruia,
am reușit să privim,
pentru prima oară,
cum ni s-a mistuit,
Cerul Viselor,
de dincolo de această Lume,
ale cărui stele,
nu cad niciodată,
peste frunțile pline de sudoare,
ale Speranțelor neîmplinite,
cum ni se întâmplă aici,
în Sângele Apusurilor,
unde se îneacă,
fără nici un rost,
Eternitățile Clipelor.

40) Datoria unei Greșeli Primordiale

Zile fără suflet,
trec disperate,

printre rădăcinile înnodate,
ale Disperărilor,
pe care nu ni le poate dezlega Nimeni,
oricât au încercat,
Sfinții Simțămintelor,
din Icoanele aducătoare de Fericire,
la care ne rugăm,
Durerea,
să ne ierte,
de Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu,
al jertfei și Răzbunării,
care l-a alungat,
în negurile Uitării,
pe Străinul nostru Subconștient,
încă de dinainte de a fi această Lume,
pentru a se așeza El,
cu întreaga Lui Creație,
de Absurd,
prin Catedralele de Cuvinte,
ale Deșertăciunii,
pe altarele cărora,
ne plătim Datoria,
unei Greșeli Primordiale,
ce nu ne aparține nouă,
ci Non-Sensurilor Existenței.

41) Pe fețele Lacrimilor de Cer ale Ploii de Vise

Depărtări mușcate,
de Furtunile Cuvintelor,

Fulgeră cu Înțelesuri,
peste Orizonturile Simțămintelor,
care ne aprind Zâmbetele,
peste Privirile,
ce par a nu se mai sfârși,
în Profunzimile propriilor Gânduri,
care ni se topesc,
pe fețele Lacrimilor de Cer,
ale Ploii de Vise,
ce cade în ropote asurzitoare,
peste Inimile noastre de Jar,
cărora le cresc,
Aripi de Lumină Divină,
pe care începem să zburăm,
fără întoarcere,
către Nesfârșirea unei Iubiri.

42) Pe umerii Obrajilor Ridurilor adânci ale Despărțirii

Fulgere de Speranțe,
aprind Pașii,
Inimilor Orbitoare de Jar,
Iluminându-ne,
Calea spre Absolutul Iubirii,
din flăcările căreia,
Creația întregului Univers,
a aprins Focul Sacru al Stelei,

ce arde pentru noi,
într-un colț de Simțire,
al Adevărului Absolut,
ce ne așteaptă,
dincolo de strada pustie și tristă,
a Singurătății acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
care a început să ne plouă,
cu torente de Disperări,
peste Florile de Lacrimi,
inundate de Suspine,
ce-ncep să se veștejească,
pe umerii Obrajilor,
Ridurilor adânci,
ale Despărțirii.

43) Pe obrajii pustii ai unei Iubiri

Am căzut istoviți,
în Cascadele Frământărilor,
ca cad alături de noi,
în tumultul Înstrăinării de Sine,
tot mai grea și indiferentă,
ce ne vinde Cuvinte zdrențuite,
pe Cerul Inimii de Jar,
gata să se stingă,
pe țărmurile Întunericului,
acestei Lumi,
împodobită cu Absurdul,
Zilelor fără adăpost,

ale Destinelor,
ce strălucesc în părul Disperărilor,
spre a fi cât mai pregătite,
pentru a întâmpina Moartea,
ce vine să ne cumpere Viețile,
prin Catedralele Deșertăciunilor,
unde Dumnezeul Jertfei,
ne vămuiește de fiecare dată,
Rătăcirea față de noi înșine,
cerând impozit,
pe fiecare picătură de Durere,
care mai are tăria să ni se prelingă,
pe obrajii pustii,
ai unei Iubiri.

44) Singurătăți incurabile

Flori de Lacrimi,
fierbinți și cristaline,
se vând în buchete de Regăsiri,
Regretelor,
pe lemnul putred,
al scenelor Statuilor Vivante,
ale Sufletelor noastre,
din care Iluziile Vieții și Morții,
au sculptat Inimile de Piatră Amară,
ale Despărțirilor,
alături de care suntem obligați,
să interpretăm rolurile Durerii,
prin Vitrinele Amintirilor de plumb,

sparte de Regretele și Remușcările,
Zilelor fără adăpost,
ale Ochilor tăi pierduți Iubire,
din Cioburile cărora,
vrem să ne clădim,
Zori de Regăsire,
cu toate că ne tăiem în ele Visele,
ce sângerează din noi,
doar Singurătăți incurabile.

45) Să fie rostite de către Iubire

Așteptări zidite-n,
morminte de Vise,
ne clădesc Ziduri masive,
de Îndoieli,
pe care ne rezemăm,
Non-Sensurile Existenței,
tot mai greu de dus,
pe străzile labirintice ale Absurdului,
ce ne unesc Destinele,
de Moartea,
căreia trebuie să-i plătim,
fiecare Eternitate de Clipă,
pe care am respirat-o,
între pereții plini de igrasie,
ai Cuvintelor,
ce ne-am fi dorit atât de mult,
să fie rostite de către Iubire.

46) Să rămânem împreună

Stropi reci și pustii,
spală Toamnele Cuvintelor,
din Inima de Plumb a Timpului,
care ne strivește,
cu Zidurile lui masive din Priviri,
Visele,
ce-au ajuns șomere,
prin Zilele fără adăpost,
ale Promisiunilor deșarte,
pe care ni le fac,
Cimitirele de Cuvinte,
în care ni se află Viitorul,
la cavoul căruia,
mergem adeseori,
să punem Flori de Lacrimi,
ca aducere aminte,
la faptul că puteam la fel de bine,
să rămânem împreună.

47) Pulsează din Inimile de Vânt ale Cuvintelor

Calendare rupte,
de Zilele fără adăpost,
ale Destinelor,
își abandonează Paginile Iubirii,

de parcă ar fi dușmanul de Moarte,
al Timpului pe care-l slujesc,
pe treptele Conștiințelor de Sine,
ale Absurdului acestei Lumi,
cu care ne-a înveșmântat Destinul,
să nu răcim,
în frigul Non-Sensurilor Existenței,
ce pulsează din Inimile de Vânt,
ale Cuvintelor,
rostite,
de Ridurile tot mai adânci și încărunțite,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii.

48) Către Destinul Nimănui

Strigăte surde,
de Inimi stinse,
tocmai de Jarul ce ar fi trebuit,
să ne incendieze,
cu Lumina Divină a Iubirii,
Pașii Privirilor,
care ni se adânceau,
în Eternitățile de Clipe,
Moarte,
Unde am fost întrupați,
de către Destinul,
Nimănui,
pentru care va trebui,

să ne adâncim în Moartea,
care ne va vinde,
Absurdului,
nu doar pe noi,
ci și pe Iluziile Vieții și Morții,
în care ne-au înveșmântat,
Non-Sensurile Existenței.

49) O viață întreagă

Porți de Flori,
ne dăruiesc buchete de Lacrimi,
pentru a le ține la piepturile,
zilelor fără adăpost,
ale Destinelor,
ce ne vor deschide,
Tărâmurile Durerii,
prin maternitățile Privirilor oarbe,
a Viselor,
în care ne vom împotmoli,
undeva-cândva,
Moartea,
rezemată de Zidurile reci de plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe ale căror aripi,
de Non-Sensuri ale Existenței,
vom zbura,
către Infernul care ne așteaptă,
o viață întreagă.

50) Conștientă fiind

Altare de Amăgiri,
ne țin genunchii îndurerați,
ai Eternităților de Clipe,
în vazele sparte,
de pumnii însângerați ai Absurdului,
Florilor de Lacrimi ofilite,
puse de Moartea,
care se închină,
la IluziileVieții și Fericirii,
Non-Sensurilor noastre ale Existenței,
conștientă fiind,
cât de mult o ajută toate acestea,
ca să ne fure,
Nesfârșirea unei Iubiri,
pe care o vom căuta-o în zadar,
lovindu-ne de Zidurile pustii,
colorate cu Promisiuni deșarte,
ale Viitorului.

51) De aceea am tăcut

Oricât vom înnota,
Iubire,
spre malurile de plumb,
ale Cuvintelor,

nu vom reuși să ne prindem de ele,
fiind atât de alunecoase,
încât nici Adevărul nu s-a cățărat,
pe vreunul dintre zidurile de Plumb,
ale trupurilor acestora.

De aceea am tăcut,
când Orizonturile Viselor,
au început să-și piardă,
numerele și numele Apusurilor,
ale căror Nopți nou născute,
ne orbeau cu întunericul,
Destinului,
la care eram condamnați,
să ne trăim,
Singurătatea,
acestor Non-Sensuri ale Existenței.

52) Erai atât de mult din Tine, Eu

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât toate cioburile,
din oglinda Timpului vagabond,
al Iluziilor Vieții și Morții,
s-au reașezat ca într-un puzzle,
jucat de Privirile strivite de Singurătate,
ale Destinului nostru,
Întâlnindu-ne.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât nici Absurdul acestei Lumi,
nu și-a dat seama,
până când nu a realizat,
că nu mai are Nimic,
de pus pe masa Deznădejdii,
nici măcar o fărâmă de Disperare,
care să-i hrănească,
Non-Sensurile Existenței.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât am rămas fără să ne dăm seama,
ultimul strop de Fericire,
sorbit de Eternitate,
din Privirea Nemuririi,
ce nu va fi turnată niciodată,
în cănile de pustiu,
ale unui Orizont,
zămislit de o Creație,
a Păcatelor Originare.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât până și marginile Promisiunilor,
par a se fi suprapus,
peste Infinitul Luminii Divine,
pe ale cărei aripi,
ne-am luat zborul,

cât mai adânc,
în Inima de Jar,
a Străinului din noi înșine,
pe Cerul căruia ne strălucește,
fără să cadă vreodată,
Steaua Iubirii noastre.

Erai atât de mult din Tine,
Eu,
încât nici Dumnezeul Jertfei,
nu poate înțelege,
cum de am reușit,
să ne achităm față de Moartea,
pe care am reușit să o convingem,
să nu ne mai urmeze vreodată,
cu toate că El a creat-o,
atât de neîngăduitoare,
față de Cuvintele rostite de noi,
Iubirii,
unde toate Speranțele,
încep să strălucească,
cu acel Te iubesc,
ce ne va înveșmânta fără oprire,
Visul de a rămâne mereu împreună.

53) Remușcări febrile

Zori de Cuvinte,
gripate și răstălmăcite,
pline de dureri acute de cap,

și Remușcări febrile,
ne ning cu Înțelesuri înlănțuite,
de Moartea,
tot mai înverșunată,
să ne redescopere,
Pașii de Dans frământați,
ai Destinului,
din al căror aluat frivol,
ne este dospită Fericirea,
care ni se vinde pe Nimic,
Non-Sensurilor Existenței.

54) Peste care

Poduri de Verbe,
peste care,
nu poate trece Nimeni,
ne înlănțuie Sentimentele,
cu Prăbușirile surde și tulburi,
ale Amintirilor,
peste care,
au rămas să treacă,
doar Umbrele palide,
ale Norilor de plumb,
ai Zilelor fără adăpost,
trăite acum,
doar de Singurătate,
unica ce a mai rămas din noi,
și se încăpățânează,
să se lupte cu Moartea,

peste care,
nu va mai trece Nimeni,
Vreodată.

55) Ne strivesc aripile Inimilor de Jar

Ruguri de Remușcări,
deapănă Cenușa Regretelor,
respirată de Amintirile de Plumb,
ale Cerurilor grele de Cuvinte,
care ne sfarmă,
aripile Inimilor de Jar,
ale Viselor,
tot mai cenușii,
ce ne strivesc neîncetat,
Viitorul,
rezemate de tâmplele încărunțite,
ale Ridurilor unor Speranțe,
ale căror Flori de Lacrimi,
se preling,
pe umerii gârboviți,
ai Timpului nostru.

56) Privirea Iubirii ce-a orbit

Umbre rănite,
zidite-n Catedralele,

Cuvintelor noastre prăbușite,
la tălpile roase ale unor Înțelesuri ruinate,
peste aripile Luminii Divine,
din Privirea Iubirii,
ce-a orbit,
de atâta Întuneric al Singurătății,
care ne strivește Sufletele,
mistuite de flăcările reci și sumbre,
ale Absurdului,
care ne-a înveșmântat,
cu țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
încarnându-ne astfel,
în Durere și Disperare.

57) La masa bogată a Morții

Promisiuni ascunse,
de Furtunile Întrebărilor,
tot mai machiate,
de către Timpul Norilor de Plumb,
din trupul căruia ne-am clădit,
Inimile de vânt,
ale Așteptărilor,
ruginite,
de Pașii Orizonturilor Toamnei,
ce par a nu se mai termina vreodată,
de-atâta Singurătate,
cât pot să mai înghită,
la masa bogată a Morții,
Gloriile Divine,

pe care ne-au fost așezate Destinele,
încă de la nașterea primului scâncet,
al Eternității Clipei,
ce s-a pierdut pentru totdeauna,
odată cu noi.

58) Ne-am îndatorat pentru totdeauna Singurătății

Păduri de aripi frânte,
străjuiesc Florile de Lacrimi,
ale Amintirilor,
care ni se usucă,
de Dorul tot mai șters,
al Cerurilor de Cuvinte,
fără stele căzătoare,
pe urmele cărora,
am încercat undeva-cândva,
să zburăm către Străinul Subconștient,
din Eternitatea Clipei,
pe care nu credeam să o pierdem vreodată,
la ruleta măsluită a Uitării,
Gloriilor Divine,
unde ne-am îndatorat,
pentru totdeauna,
Singurătății.

59) Iarna Cuvintelor

Flori de Lacrimi,
cad zvârcolindu-se,
pe aripile Furtunilor de Înțelesuri,
ale căror Umbre adânci și triste,
ne înveșmântă Zâmbetele înghețate,
primite în dar,
de la Iarna Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
ce-au nins,
peste tâmplele cărunte ale Timpului,
cu Absurdul unei Lumi,
a Păcatelor Originare,
ce pare a nu fi fost creată pentru noi,
Iubire.

Viscolește cu Priviri,
neputincioase și crispate,
încremenite sub Gerul amar,
al Gândurilor de Plumb,
pe care nimeni nu mai reușește,
să le îndepărteze,
de pe Ferestrele Speranțelor,
ale căror Flori de Gheață,
ne sunt dăruite de către Destine,
Absurdului,
unor noi Zile fără adăpost.

60) Religiile Iubirii

Nori provocatori de Întrebări,
se rotesc amețindu-ne,
deasupra catedralelor rătăcite,
ale Privirilor,
Gloriilor Divine,
ce și-au pierdut pentru totdeauna,
religiile Iubirii,
și aleargă spre Nicăieri,
pe străzile Cănilor de Pustiu,
din care ne sorb cu nesaț,
buzele perfide ale Morții,
pentru care Singurătatea față noi înșine,
a fost dintotdeauna,
un deliciu de nerefuzat,
pe care nu-l poate rata,
prin Cimitirele de Vise,
ale Destinelor noastre.

61) Pe Drumurile insalubre ale Amintirilor

Rămășițe de Saluturi,
zac aruncate în mormane,
murdare și triste,
pe Drumurile insalubre ale Amintirilor,
Gloriilor Divine,

tot mai roase și pline de gropi,
peste care se strică,
până și roțile solide ale Timpului,
ce par a nu se mai învârti,
după interesele meschine ale Morții,
spre disperarea Absurdului,
hotărât să reclame,
Iluziilor Ferciirii,
starea deplorabilă a Speranțelor,
fie ele și deșarte.

62) Într-o Lacrimă de Vis

Alergăm fără oprire,
după Iubirea pierdută,
neștiind că am fost răpiți,
de mrejele Iluziilor Morții,
Gloriilor Divine,
până când ne înecăm accidental,
într-o Lacrimă de Vis,
ca să ne regăsim Viața,
fără să o întâlnim cu adevărat vreodată,
pentru a primi în schimb,
o Oglindă spartă,
a Nenorocului,
în care nu reușim nimic altceva,
decât să vedem fața distorsionată a unui Destin,
care ne-a înfiat forțat,

la Magazinul de Iluzii,
al Unui Dumnezeu al Jertfei,
ce s-a gândit,
că-și poate hrăni Moartea cu noi,
dacă ne aruncă Iubirea,
al cărei gust nu-l suportă,
fiind prea dulce după spusele,
Cimitirelor de Cuvinte,
rezemate de gardurile Absurdului,
ce nu le vom putea escalada niciodată,
în această Lume,
care nu a fost creată,
pentru a ne aparține cu adevărat.

63) Ospicii de Cuvinte

Ape amăgitoare de Vise,
ne îneacă cu strălucirea ademenitoare,
a Vieții,
pentru a ne reîncarna în Durere,
purtați de stelele căzătoare ale Absurdului,
Gloriilor Divine,
de pe bolta oarbă,
a Străinului nostru Subconștient,
pierdut printre venele injectate,
cu drogurile Iluziilor Fericirii,
ale Eternităților de Clipe,
ce mor rezemate de gardurile Pașilor,
care ne purtau undeva-cândva,
către aceleași Ospicii de Cuvinte,

spre care ne duc și acum,
Așteptările zadarnice.

64) Plumbul Norilor Singurătății

Ne pierdem definitiv,
printre Privirile injectate cu Absurd,
ale Străzilor pustii și reci,
din Inimile de Vânt ale Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
a căror adrese au fost șterse,
de Pașii nehotărâți și lacomi,
ai Promisiunilor tot mai deșarte,
care ne înveșmântă și acum Amintirile,
atât de istovite,
încât cad surd și greu,
din Cerurile întunecate ale Speranțelor neîmplinite,
care ne strivesc,
cu Plumbul Norilor Singurătății,
Așteptarea.

65) Cenușa Eternităților de Clipe incinerate

Ziduri de Plumb,
ne strivesc până și Furtunile Cuvintelor,
ale căror tunete și fulgere de Verbe,

se sting în surdină,
prin Cimitirele Zorilor,
Gloriilor Divine,
de pe bolta oarbă a Florilor de Lacrimi,
lipsite până și de stelele căzătoare,
ale Speranțelor deșarte,
în care ne spălam undeva-cândva,
pălmile murdare ale Gândurilor,
pline de funinginea Destinului,
peste care se așterne mereu,
Cenușa Eternităților de Clipe incinerate.

66) Răspunde-mi Iubire

Răspunde-mi Iubire,
de ce ți-ai împletit coroană de Absurd,
din buchetul Florilor mele de Lacrimi,
pe care să o depui la mormântul Destinului?,
ca mai apoi să privești Cerul Cuvintelor,
unui Dumnezeu al Păcatelor Originare,
prin Ochii Inimii de Jar,
ale Viselor mele despre tine?

Răspunde-mi Iubire,
încotro crezi că voi putea învăța să reînviu vreodată,
dacă nu în brațele Adevărului tău Absolut?,
care se revarsă vuind,
sărind cascade de Pasiuni,

prin venele strălucirii tale,
fără a putea fi totuși,
servit, vreodată,
în cănile de pustiu,
știrbite de veninul Iluziilor Vieții și Morții,
unicele ce mi-au mai rămas,
ca moștenire,
de la Disperarea și Deșertăciunea,
acestei Lumi a Nimănui.

67) Sălbăticia Disperărilor

Stelele Cuvintelor căzătoare,
licăresc pe tâmplele cărunte,
ale Timpului,
prin care Absurdul,
ne înveșmântă,
cu sălbăticia Disperărilor,
Gloriilor Divine,
pentru a fi după moda,
Iluziilor Vieții și Morții,
aplaudată fără încetare,
pe scenele Durerilor,
de către Vitrinele Privirilor,
ce-și joacă mereu,
rolurile de Statui Vivante,
ale căror protagoniști,
suntem noi Iubire,
împreună cu Moartea.

68) Privirile Ochilor de Cenușă

Umbre de Uitări,
sfâșiate de colții amari ai Timpului,
plutesc pe lespezile,
mormintelor de Zâmbete,
pe care ni le rostesc,
Privirile Ochilor de Cenușă,
ai Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine,
din Inimile de Vânt,
ale căror Furtuni de Speranțe,
năruie Orizonturile Disperărilor,
lăsând să crească în locul lor,
buruienile Singurătăților,
ale căror spini de Înțelesuri,
ne înțeapă Destinele cu Respriratiile lor,
pline de venin,
așternut în scrisorile fără de sfârșit,
încărcate cu Cimitire de Cuvinte.

69) Încep să prindă rădăcini

Resturi de Zâmbete,
putrezesc la margine de Cuvânt,
pe lângă care trec nepăsătoare roțile de foc,
ale Timpului,

Gloriilor Divine,
care ne ard Etapele Iluziilor Vieții și Morții,
cu osiile de ceară ale Înțelesurilor,
devenite tot mai ostile,
ni se topesc pe fața unei Iubiri,
care s-a rătăcit,
în brațele Destinului,
fără ca Moartea să știe,
unde se află,
până când,
Florile de Lacrimi,
ale Eternității Clipei noastre,
încep să prindă rădăcini în Eternitatea,
ce aparține pe această Lume,
numai Morții.

70) Oasele Destinelor

Ridurile Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
își duc istovite albiile Sensurilor,
pe fruntea unui Timp,
al Nimănui,
sub Cerul de Oase albite,
unde,
suntem forțați,
să devenim câinii turbați ai Iubirii,
pe care să o sfâșiem,

până când din carnea Eternității ei de Clipă,
nu ne mai rămâne decât o Amintire,
și toate acestea,
pentru a fi recompensați,
fiecare cu câte unul,
din Oasele Destinelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care să le roadem necontenit,
până când nu va mai rămâne nimic,
din noi înșine.

71) Respirațiile de foc ale Iubirii

Țărmuri surpate-n Urechile scoicilor de Vise,
în Inimile de Jar ale cărora,
se mai aud și azi,
Respirațiile de foc ale Iubirii,
ale cărei valuri de Flăcări,
ne-au aprins undeva-cândva,
Steaua Destinului nostru ceresc,
Ce - a fost răpită de pe bolta Eternității,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
care au reușit să o prindă,
cu Undița desfrânată a Plăcerilor carnale,
din care măcelarii acestei Lumi,
Absurdul și Deșertăciunea,
măsluiesc cele mai perfide Gusturi,
pentru zarurile trucate ale Timpului Nimănui.

72) Pictate cu Privirile pierdute

Am devenit o istorie a Absurdului,
Gloriilor Divine,
alergând printre Florile de Lacrimi,
culese de Singurătate,
printre stropii Ploilor de Înțelesuri,
care ni se preling,
pe fețele palide ale Cuvintelor,
la tâmplele cărora,
Călugărițe de Vise deșarte,
se închină Icoanelor Deșertăciunii,
pictate cu Privirile pierdute,
ale Ochilor de Cenușă,
ai Destinului,
din care nu a mai rămas,
decât Amintirea unor Flăcări,
ce ardeau undeva-cândva,
și pentru noi,
Iubire.

73) Peste întinderile de gheață

Viscolește cu Inimi de Cuvinte,
peste întinderile de gheață,
ale Indiferenței,
în pălmile căreia suntem ascunși,

pentru a nu fi observați,
de Adevărul Absolut al Iubirii,
ce ar putea să ne fure,
Înțelesurile,
de pe tărâmurile Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
și să le ducă,
pe Aripile albe de Sinceritate,
ale Luminii Divine,
departe în noi înșine,
de unde să nu mai fim nevoiți vreodată,
să deschidem poarta Deșertăciunii,
care ne pregătește pentru Moartea,
izvorâtă din Gloriile Divine,
ce-abia așteaptă să ne ia în stăpânire,
Visele.

74) Surâsuri

Secrete înghețate în Surâsuri,
incendiate de Răsăriturile de foc,
ale Gândurilor de Plumb,
care și acum,
ne ard Ridurile adânci și tăioase,
de pe fețele îmbătrânite prematur,
și tot mai obraznice,
ale Cuvintelor,
prin care ni se scurg

Înțelesurile de ceară,
proaspăt topite,
ale Speranțelor,
din trupurile cărora,
ne facem Lumânări de Răbdare,
pentru mormintele Zâmbetelor,
ale căror Vise,
cu toate că știm,
că nu se vor mai reîntoarce niciodată,
în gara părăsită,
până și de Amintiri,
a Morții,
totuși încă le mai așteptăm.

75) Pas de Jar

Maluri rupte-n bucăți de Sentimente,
își duc albiile Ridurilor,
către Zările Nimănui,
unde ne spălăm Cimitirele de Cuvinte,
rostite între Zidurile de plumb ale Destinelor,
Zilelor fără adăpost,
sub streașinile cărora,
abia mai reușim,
să ne ducem,
Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
pe care le respirăm,

la fiecare Pas de Jar,
al Coşmarului de a fi conştienţi,
de Rătăcirea,
în care ne înveşmântăm,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
prin care trecem,
şi o ucidem fără nici un rost.

76) Până când Nimeni

Regrete Mov,
îmbracă Răsăriturile pustii ale Aşteptărilor,
tot mai istovite,
de Privirile de plumb ale Cuvintelor,
ce nu-şi pot stăpâni,
Înţelesurile rebele şi reci,
să ne dăruiască noi buchete,
de Flori de Lacrimi,
cu braţele parfumate ale Absurdului,
Iluziilor Vieţii şi Morţii,
Gloriilor Divine,
în care ne-am adâncit,
până când Nimeni,
nu ne mai poate salva,
de propriul nostru Sine falsificat,
al Deşertăciunii unui Timp,
al Compromisurilor.

77) Pașii de plumb ai Icoanelor desfrânate

Frunze ruginite de Amintiri,
irosite de Toamna Inimii de Jar,
a Eternității Clipei,
în care ar fi trebuit,
să ne stabilim adresa Iubirii,
foșnesc sub Pașii de plumb,
ai Icoanelor desfrânate,
ale unor Sfinți,
ai Absurdului,
Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
răzbunători și cruzi,
ce ne-au ucis fără nicio Remușcare,
Cuvintele unei Regăsiri de Sine,
pe care ni le-ar fi rostit,
Adevărul Absolut,
al Iubirii.

78) Aflat pe bolta ascunsă

Alerg spre Nicăieri,
încercând să-mi conving Nașterea,
că sensul ei a fost,
doar de a zămisli Moartea.

Numai Zâmbetul strălucitor,
al Lumii Divine,
aflat pe bolta ascunsă,
a Străinului Subconștient din mine,
m-ar putea salva,
din oceanul Păcatelor Originare,
în care mă înec,
sub greutatea inertă,
a Eternităților de Clipe decedate,
prin Inimile cărora,
am fost obligat să trec,
de către Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
tocmai pentru a le frânge.

79) Credința în Lumina Divină

Credințe ofilite,
sorb Toamnele Inimilor,
din cănile de pustiu ale Destinelor,
găzduite în Inimile frânte,
de Zidurile masive de plumb,
ale Zilelor fără adăpost,
la tălpile cărora încercăm să ne ducem,
Credința în Lumina Divină,
abandonată,
până și de Absurdul și Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,

ce nu mai pot să o combată,
știind că este unica,
prin care mai putem,
să ne regăsim pe noi înșine,
prin Întunericul adânc și rece,
al Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe care suntem obligați să le slujim,
până când vom fi eliberați,
de către Iluziile Vieții și Morții,
în brațele Adevărului Absolut al Veșniciei.

80) Oglinzi de Cuvinte

Ne privim rareori atenți,
în Oglinzi de Cuvinte,
înțelegând ce mare păcat,
este să le spargem,
abia atunci când ne tăiem adânc,
în cioburile Amintirilor,
Florile de Lacrimi,
ale Viselor,
care încep să sângereze,
cu Regrete tardive,
pe umerii unui Timp,
al Nimănui,
din care nici unul dintre noi,
nu mai poate clădi nimic.

81) În Ochii Infinitului

Inimi de vânt,
spulberate pe prispele Zâmbetelor șterse,
de palmele trase Adevărului,
mereu atent îngrijite,
unde fiecare Virgulă,
a Promisiunilor deșarte,
rostite de Cimitirele de Cuvinte,
este lăcuită,
de Iluziile Morții,
Gloriei Divine,
pentru a ascunde cât mai bine,
un Viitor încărunțit prematur,
de iernile grele și geroase,
ale Singurătăților de noi înșine,
în care ne adâncim tot mai mult,
conștienți,
că suntem prea orbi,
să putem privi,
în Ochii Infinitului,
Iubirea,
care ne va aștepta în zadar,
la porțile Eternității,
ce nu se vor mai deschide niciodată,
în urma noastră.
unde ne-a dat Întâlnire,
Destinul.

82) Trecutul a Trecut

Să alergăm,
încercând să ne prindem din urmă,
Trecutul,
unde încă nu făcusem cunoștință,
cu Singurătatea.

Trecut,
de care am fost despărțiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
în dansul lugubru al Promisiunilor deșarte,
Orchestrat de Absurdul,
Zilelor fără adăpost,
ale Simțămintelor,
pentru care Trecutul a Trecut.

Să alergăm,
la fel de săraci,
de lipsa Cuvintelor Deșertăciunii,
precum ne-am născut,
în Privirea goală și disperată,
a acestui Timp,
ce-și ucide propriile Eternități de Clipe,
pentru a fi considerat folositor,
de către Moartea,
Gloriilor Divine.

83) Într-o Lume de Umbre

Pierduți,
într-o Lume de Umbre,
comunicăm prin Întunericul Cuvintelor,
Gloriilor Divine,
tot mai apăsătoare și agresive,
ce ne ard Pașii Viselor,
până când Cenușa acestora,
este spulberată de Inimile de Vânt,
ale nelipsiților Zori,
ai Singurătății de noi înșine,
spre a fi dusă,
de Norii Privirilor de Plumb,
pe Cerul gri al Sufletelor,
unor Întrebări care ne strivesc,
până și Absurdul,
Non-Sensului Existenței,
cu Moartea,
pe care ne-o insuflă,
fiecărei Eternități de Clipă,
prin care trecem.

84) Își beau Marea de Durere

Rădăcini amare de Zâmbete,
sfarmă țărâna în care ne-am întrupat,
Moartea,

Gloriilor Divine,
printre Florile de Lacrimi,
ale Disperărilor pe care ni se sprijină,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Fericirii.

Țărmuri roase de Valurile Amintirilor,
își beau Marea de Durere,
la mesele pline cu Regrete,
ale catargelor unor Iubiri,
ce nu le vor mai regăsi niciodată,
de când au naufragiat,
pe oceanul Uitării.

85) Pe Cerul altor generații de îndrăgostiți

Dacă eu sunt un Fluviu,
tu ești un Izvor,
la farmecele căruia,
se apleacă Eternitatea,
să se răcorească cu Lacrima,
cristalină și pură a Iubirii,
ce se prelinge, strălucind,
pe obrazul Luminii Divine,
ce ne-a aprins Inimile de Jar,
cu Steaua Nemuririi,
ce ne va lumina Calea,
spre Absolutul nepătat vreodată,
al Simțirii din noi.

Dacă tu ești Oceanul Nemărginirii,
eu voi rămâne mereu,
Orizontul său,
ce-l va urma la nesfârșit,
trecând peste toate Furtunile,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
iscate de Vânturile Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le vom învinge,
spre a deveni în cele din urmă,
o Stea a Iubirii,
ce va licări fără să se prăbușească vreodată,
pe Cerul altor generații de îndrăgostiți.

86) Prin ungherele Catedralelor de Promisiuni

Am devenit,
Ferestre de Adevăr sparte,
prin care trec, șuierând,
Inimile de Vânt, indiferente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
ce vor să-și doneze,
Ramele Viselor,
unor Icoane ale Iubirii,
și zac descompuse,
prin ungherele Catedralelor de Promisiuni,
reci și indiferente,

ale Iluziilor Vieții și Morții,
la care ni se închină,
Genunchii Gândurilor,
Striviți de Neputința,
primită în dar,
de la Absurdul și Disperarea,
Deșertăciunii acestei Lumi.

87) Pe iarba necosită

Zori cu Zâmbete crispate,
se înghesuie la tarabele învechite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
să prindă câte o Iluzie a Vieții sau Morții,
Gloriilor Divine,
cât mai proaspătă,
pe care să o gătească Singurătăților,
din Catedralele ruinate,
ale Privirilor de Plumb,
ce rătăcesc haotic,
pe aleile prost hrănite,
murdare și costelive,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
Răstignite,
pe iarba necosită,
a Speranțelor otrăvite,
cu Promisiuni deșarte.

88) De Dorul Iubirii

Flori de Lacrimi,
rupte din Paradisul,
de unde am fost răpiți,
de Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
pentru a fi așezate,
în Vazele ciobite ale Absurdului,
unde Iluziile Vieții și Morții,
toarnă cu nesaț,
apa coclită a Disperării,
pentru a stopa revenirea printre noi,
a Speranțelor,
ce ar putea prinde aripi,
veștejindu-ne pe loc,
Durerea Singurătății,
de Dorul Iubirii,
din brațele căreia,
am fost smulși cu brutalitate.

89) Ale căror Simțăminte

Urme desfigurate de Întrebări,
abia se mai întrezăresc,
printre Frigul Regretelor,
de sfârșit de Lume,
al Cuvintelor înghețate anume,

pentru a fi servite,
în licoarea rece și amară,
a Singurătății de noi înșine,
pe care o bem fără încetare,
din cănile de pustiu ale Destinelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
ale căror Simțăminte,
pline Neputință și de Durere,
zboară cu aripile propriilor noastre,
Non-Sensuri ale Existenței.

90) Setea de noi înșine

Erai atât de mult Țărm,
pentru Valurile nesfârșirii Iubirii mele,
încât ai devenit Portul,
unde Visele nu mai sunt nevoite,
să ducă Cerul greu de Plumb,
al Iluziilor Vieții și Morții,
frustrat de Furtunile fără de sfârșit,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
care spală neîncetat,
fața Deșertăciunii,
plină de Ridurile Absurdului,
sperând zadarnic,
să o întinerească,

pentru a se îndrăgosti de ea,
Cănile de Pustiu,
ale Singurătății,
din care va fi nevoită să bea
Setea de noi înșine,
ce sălășluiește în Blestemul rostit,
de Moartea Atotputernică,
Păcatelor Originare ale Creației.

91) Vuiesc sălbatic

Cascade zbuciumate de Absurd,
vuiesc sălbatic,
despletindu-și părul încâlcit,
al Întrebărilor,
deasupra stâncilor ascuțite,
ale Adevărului Absolut,
ce sfârtecă Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
în felii de Cer,
din care să ne hrănească,
Cerurile Cuvintelor,
ce-ncep să-și verse amarnic,
stropii Florilor de Lacrimi,
ale Furtunilor ce se iscă,
în Sufletul Străinului Subconștient,
din fiecare.

92) Ca să urcăm la nesfâșit

Nu putem vedea Lumea,
decât prin Ochii lipsiți de Lumină Divină,
ai Absurdului, Disperării și Deșertăciunii,
unde Adevărul Absolut,
umblă în zdrențele,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
sub tălpile căreia,
ne ducem Viața,
striviți de greutatea,
pe care o are Zâmbetul fățarnic,
desenat de Moarte,
pe pereții reci ai Păcatelor Originare,
ca să urcăm la nesfâșit,
Treptele de Cer,
ale Zidurilor opace,
dintre noi și Eternitatea,
unei Iubiri,
pe care nu o vom putea atinge,
Niciodată.

93) Pe Orizontul violet al Singurătății

Întinde-mi strălucirea mâinii tale,
Iubire,
să-ți pot dărui,
buchetul Florilor mele de Lacrimi,

care se preling firav,
pe fața Adevărului tău Absolut,
ce încă mai simt că respiră,
în Inima de Jar,
a Străinului meu Subconștient,
ce pare a te aștepta,
de mai bine de o Veșnicie,
pe Orizontul violet al Singurătății,
pentru care nu mai există Zori,
decât Amintiri,
ale Ochilor de Cer,
pe care nu-i mai pot vedea,
fiindcă au orbit de dorul tău,
știind că nu mai putem Zbura vreodată,
ca atunci când înfruntam Necunoscutul,
unei Fericiri.

94) La Parastasul Iubirii

Ramuri de Vise frânte,
de Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
ale căror Promisiuni s-au năruit,
în ceața de sfârșit de Lume,
a Absurdului,
din care Moartea,
ne-a tăiat fiecăruia câte o felie,
pe care să o gustăm,
la Parastasul Iubirii,
a cărei Ochi de Cer,
i-am spălat,
cu Florile de Lacrimi ale Singurătății,

ce ne va măcina de-acum încolo,
Amintirea,
de Plumbul Norilor ultimelor Cuvinte,
pe care ni le-am adresat,
undeva-cândva.

95) Câte o frântură de Înțeles

Zări pierdute de Orizonturi,
sub tălpile grele și istovitoare,
ale Remușcărilor,
ne strivesc fiecare Eternitate de Clipă,
transformând-o,
într-un nisip fin al Absurdului,
ce-și scurge Regretele,
prin Ridurile adânci,
ale Amintirilor,
ce ne-au rămas,
ca un Nod al Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
înghițit de Gâturile strâmte,
ale Clepsidrelor unor Cuvinte,
ce-abia pot să mai articuleze,
câte o frântură de Înțeles,
care ne măsoară Timpul,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem condamnați să le trăim.

96) Din infinita Ta mărinimie

Ai avea curajul,
să ne deschizi Doamne,
Porțile Adevărului Absolut,
ca să-ți putem admira,
strălucirea Divinității Cuvântului,
prin care ai clădit Păcatele Originare,
ale acestei Lumi,
ce ai făcut-o,
servitoarea Morții,
și pe noi sclavii ei,
vânduți de dinainte de a ne naște,
Absurdului, Deșertăciunii și Durerii?

Măcar ai câștigat ceva Doamne,
de pe urma chinurilor noastre?,
sau ai făcut-o,
din infinita Ta mărinimie,
față de Moartea,
ce aparține Gloriilor Tale Divine?

97) Vin să-și primească Destinele Morții

Nașteri funebre,
sunt strigate la maternitățile,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
printre Durerile Facerilor,

unde Păcatele Originare,
vin să-și primească Destinele,
Morții.

Clepsidre sparte,
ne măsoară cu cioburile tăioase,
ale Amintirilor,
Timpul Absurdului,
unei Vieți a Disperării,
înecată în Deșertăciune.

98) Consumați de Moarte

Promisiuni deșarte,
ruginesc în Inimile de Vânt,
ale Destinelor,
după tiparele cărora,
ne-au fost clădite Sufletele,
Frunzelor ruginite,
de Toamnă târzie,
din respirațiile Amintirilor,
ce foșnesc sub Pașii apăsători,
ai Singurătății,
spălată de ploile reci,
ale Cuvintelor,
prelinse în Flori de Lacrimi,
pe fața Absurdului,
de a ne naște într-o Lume,
care ne înstrăinează mereu,
de propriul Sine,

pentru a fi consumați de Moartea,
ce aparține Gloriilor Divine.

99) Lumânare de Vise

Ne înecăm în Urmele Viciilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne clădesc,
Catedrale imense de Absurd,
la icoanele cărora trebuie să ne închinăm,
Durerile facerii,
Eternităților de Clipe Moarte,
unde pretindem că ne trecem,
Non-Sensurile Existenței,
prin care ne trăim Experiența,
de a fi,
aceeași Lumânare de Vise,
despre care nu vrem să știm niciodată,
că se topește cu repeziciune,
între Zidurile masive și apăsătoare,
ale Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine.

100) Cresc pe Ridurile lacustre

Riscuri,
pierdute-n Apa Deznădejdii,

se reped amenințătoare,
să transpire,
prin porii albiilor adânci,
ale Florilor de Lacrimi,
ce cresc pe Ridurile lacustre,
ale Non-Sensurilor Existenței,
prin care ni se scurg,
fluviile Absurdului,
sub aripile căruia,
ne-a fost decis Destinul,
de către Moartea,
ce aparține Gloriilor Divine,
tot mai prietenoasă,
cu Fericirea.

101) Glorii Divine

Glorii Divine,
ne vor,
zidiți de vii,
printre Flori de Lacrimi,
pe schelele cărora,
se clădesc neobosite,
Lanțuri de Păcate Originare,
purtate de Dumnezeu,
la petrecerile cu Sfinții,
după ultima modă a Paradisului,
al Lor nu al nostru,
folosit ca să ne lustruiască Durerile,
de pe Icoanele,

aflate pe treptele tot mai roase,
de către Genunchii învinețiți,
ai Gândurilor de Plumb,
ce ni se roagă,
prin Catedralele Disperărilor,
din Inimile de Vânt a Cuvintelor,
pe aripile cărora,
zburăm către Moartea inevitabilă,
ce sălășluiește în porii Deșertăciunii,
fierărei Eternități de Clipă,
ce ne-a fost hărăzită,
de către Destinul Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței.

102) Nemuritoare

Zori de Cuvinte,
ning peste gheața Singurătății,
încremenite într-un Zâmbet,
de sfârșit de Lume,
al unei Icoane,
căreia i s-a șters imaginea sfântă,
a Absurdului,
Gloriei Divine,
unei Povești,
ce se vrea Nemuritoare,
prin Moartea,
la care ne închinam,
Disperarea,
despre care nu știam că este din ceară,
și începe să se topească,

la fierbințeala primei raze de Adevăr,
din Ochii de Cer,
ai Luminii Divine,
ce strălucește în sufletul tău,
Iubire.

103) Voia unui Dumnezeu

Aripi sfinte de Întrebări,
se prăbușesc neputincioase,
la tălpile de Plumb ale Înțelesurilor,
Gloriilor Divine,
reci și indiferente,
scăpate de sub controlul Speranțelor,
de a reuși vreodată,
să fim nimic mai mult,
decât noi înșine,
pe Cerul Iubirii,
unde se abat nemiloase,
furtunile de stele căzătoare,
ale Disperării și Absurdului,
încolțite în Cuvântul Facerii,
de Voia unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare.

104) Ne-a cerut

De ce-ai lăsat,
răzbunarea Blestemului,

Gloriilor Divine,
Doamne,
să apere Păcatele Originare,
de noi?,
cei striviți de Orizonturile de Plumb,
ale Nefericirilor,
care ne ard cu ploile de foc,
ale Singurătății,
pe fruntea căreia,
ni se scurg,
în cascadele Florilor de Lacrimi,
stropii de sudoare ai Destinului,
ce va rămâne în final,
al Nimănui,
după ce ne-a cerut,
să-i înțelegem Durerile,
Absurdul și Deșertăciunea,
pe care le-am trăit,
ca fiind ale noastre.

105) Trebuie să le urcăm

Stânci tăioase de Suferințe.
ne taie carnea fragedă,
a Eternităților de Clipe,
pentru a ospăta cu ea,
Absurdul,
la masa copioasă,
a Păcatelor Originare,
unde sunt nelipsite,

Non-Sensurile Existenței,
Gloriilor Divine,
guralive și fățarnice,
care ne laudă mereu,
Destinele de Plumb,
pe care trebuie să le urcăm,
numai în vârful muntelui Durerii,
de unde își iau zborul,
către alte zări,
lăsându-ne fără nici un rost,
prin cavourile Privirilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas de rostit,
Morții.

106) Timpul sângeros al Apusului Iubirii

Ghearele ascuțite ale Cuvintelor,
ne sfârtecă Zorii Singurătății,
lăsându-i să sângereze,
în Inimile stropilor reci de Amintiri,
care ne spală fețele Clipelor ce-au murit,
în brațele Singurătății,
tot mai slăbite,
de Timpul sângeros,
al Apusului Iubirii,
aprins de Iluziile Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
pentru a o transforma în cenușa Uitării,
într-un incendiu al Absurdului,

acestei Lumi,
ale cărei Non-Sensuri ale Existenței,
ni se scurg prin venele cănilor de pustiu,
din care ne soarbe,
Moartea,
Viitorul.

107) În cănile de pustiu ale Privirilor

Ramuri pierdute-n Amintirile Frunzelor,
ce-au foșnit sub tălpile grele,
ale Timpului,
Morții,
bat cu Inimile de Vânt,
în ferestrele Florilor noastre de Lacrimi,
care ni se preling,
pe fața tot mai abătută a Viitorului,
a cărui sevă ne este servită,
în cănile de pustiu ale Privirilor,
pe care le sorbim de fiecare dată,
mai ales atunci,
când Pașii de Plumb ai Singurătății,
Gloriilor Divine,
ne invită la masa îmbelșugată,
cu Dureri și Disperări,
a Zorilor.

108) Vor modela un alt Suflet

Zile de Absurd,
plutesc pe Inimile de Jar,

ale Promisunilor,
stingându-le flăcările Sentimentelor,
cu Cimitirele înghețate de Cuvinte,
ale Gloriilor Divine,
pe apele cărora,
curg sloiuri de Înțelesuri,
tăioase și indiferente,
ce lovesc surd,
malurile Amintirilor,
surpându-le în noroiul inert,
al Uitării,
din care palmele Păcatelor Originare,
vor modela un alt Suflet,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului Jertfei.

109) Viituri de Promisiuni

Furtunile Speranțelor,
închid în urma lor,
Nori de Zâmbete,
crispate și reci,
ce-ncep să fulgere,
cu Florile de Lacrimi,
ale Neîmplinirilor,
peste Ridurile adânci,
prin care ni se scurg,
Viituri de Promisiuni,
ce sfarmă totul în calea Simțămintelor,
care se rezemau,
în trăinicia Zidurilor masive de Întrebări,
ale Catedralelor de Inimi,

surpate la tălpile Sfinților,
Gloriilor Divine,
în care n-au crezut niciodată,
nici unul,
dintre Cimitirele Cuvintelor noastre.

110) La loc de cinste

Cu cât încercăm,
să ne eliberăm de Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței,
de fapt,
înnotăm spre largurile tot mai apăsătoare,
ale Depărtărilor de noi înșine,
atât timp,
cât îl vom descoperi pe Dumnezeu,
prin Ochelarii purtați de către Moarte,
vom vedea Lumea,
numai prin Dioptriile ei,
ale căror lentile,
sunt modelate de Iluziile Vieții și Morții,
după chipul și asemănarea,
Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe care trebuie să le slujim,
întreaga noastră viață,
vom continua să scriem numai Biblii,
unde crima și fărădelegea,
este pusă la loc de cinste,
iar Virtutea,
ucisă.

111) Între Zidurile masive de Absurd

Arcadele de plumb ale Sufletelor,
străjuiesc Catedralele Durerii,
pentru a celebra,
între Zidurile masive de Absurd,
Sfinții Nimănui,
ce locuiesc confortabil,
prin Icoanele Viselor noastre,
sub o identitate falsă,
ce are trecută pe ea,
adresa Iubirii,
ce a fost sacrificată,
de Păcatele Originare,
ale Gloriilor Divine,
pe altarele Absurdului,
acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții.

112) Într-o continuă descompunere

Roluri risipite,
prin Vitrinele Durerilor,
spre a fi jucate,
cu casele Zilelor fără adăpost închise,
de Statuile Vivante ale Absurdului,
unei Lumi,

într-o continuă descompunere,
unde fiecare Cimitir de Cuvinte,
primește necontenit,
Eternitățile Clipelor noastre,
a căror Moarte o călcăm,
spre a reuși să viețuim,
printre ruinele Privirilor,
tot mai fărâmițate,
de către Păcatele Originare,
ale Gloriilor Divine,
ce aparțin unui Dumnezeu al Jertfei.

113) Virușii Amăgirilor

Spini de Vise,
străpung carnea Cuvintelor,
infectată cu Virușii Amăgirilor,
Gloriilor Divine,
pe aripile cărora,
zboară rolurile cheie,
ale Statuilor Vivante,
pe care Destinele,
Păcatelor noastre Originare,
le joacă prin teatrele,
Non-Sensurilor Existenței,
care sunt aplaudate,
de fiecare dată,
doar de un singur spectator,
și acesta este Moartea.

114) Gloria Iubirii

Izvoarele Florilor de Lacrimi,
par a fi secat,
pe fața brăzdată,
cu Cimitire de Cuvinte,
a Speranțelor deșarte,
prin care Visele cred că vor obține,
Gloria Iubirii,
pe holurile lungi și întunecate,
ale Destinelor,
din închisorile de Țărână,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am întrupat,
Viitorul propriei noastre Morți.

115) Pe Altarul Gloriilor Divine

De ce ne-ai zidit Doamne,
pe Altarul Gloriilor Divine,
ale Păcatelor Tale Originare,
doar că să se poată hrăni Moartea,
cu Visele noastre deșarte?,
în care nici Iluziile,
din care ne-ai clădit Speranțele,
nu pot să creadă vreodată,
oricâte Catedrale,
de îmbălsămat Cimitire de Cuvinte,
ne-ai ridica,
pe tărâmurile aride ale Bibliei Tale?

116) Credem

Raze de Iubire,
biciuite de Destinul,
Păcatelor Originare,
să moară dinainte de a ne naște,
în Maternitățile Întunericului,
din Țărâna unei Întrupări,
ce va rămâne numai a Morții,
în Oglinda căreia,
ne vom admira,
Absurdulul și Durerile,
întregii Vieți,
pe care credem,
că o putem răscumpăra,
prin Credința oarbă,
în Sfinții Deșertăciunilor,
Gloriilor Divine,
pe care-i pictăm,
pe icoanele Sufletelor noastre,
zadarnic.

117) Cui anume aparțin?

Petale uitate,
de Țărmurile Numerelor naufragiate,
pe frigul buzelor,
Disperării,
ce nu mai ține seama,

de Eternitățile Clipelor ucise,
pe frunțile Cuvintelor,
încărunțite prematur,
de iernile lungi ale Înțelesurilor,
în care ne pierdem identitatea,
Iubirii,
lăsată pe străzile pustii și triste,
ale unor Amintiri,
ce nu mai știu,
mai demult decât Vremea,
cui anume aparțin?

118) Pe fața unei Uitări

Zaruri de Cuvinte,
aruncate în grabă,
pe mesele de joc,
murdare și triste,
ale Absurdului,
la care sperăm să ne câștigăm,
o Moarte mai ușoară,
atunci când ni se vor deschide,
de către Deșertăciune,
porțile mari și negre ale Întunericului,
Gloriilor Divine,
în care ne vom prăbuși,
la nesfârșit,
în Eternitatea unei Clipe,
spălată cu Florile de Lacrimi,
ale uni Trecut,

pe fața unei Uitări,
ce ne va deveni Viitor.

119) Stelele căzătoare ale Gloriilor Divine

Ne-am născut,
pentru a ne duce,
Genunchii de Plumb,
ai Timpului,
pe umerii Inimilor noastre,
uneori de Vânt,
alteori de Jar,
dar întotdeauna,
în căutare de propriul Sine,
pierdut printre stelele căzătoare,
ale Gloriilor Divine,
în care am crezut,
ca în cele din urmă,
să ne înveșmântăm,
doar cu Absurdul și Deșertăciunea,
lor.

120) Nu ne mai lasă să dormim

Îngenunchez înaintea Ochilor de Cer,
ai Suferinței,
din Florile de Lacrimi,

ale Cuvântului rostit de Iubire,
pe malurile dintre mine și tine,
care ni se surpă,
în propriul Trecut,
devenit Țărâna în care vedem,
cum ni se încarnează,
Singurătatea,
venită ca întotdeauna,
pe aripile frânte ale primilor Zori,
ale Gloriilor Divine,
ce nu ne mai lasă să dormim,
pe perna Poveștii noastre de Iubire.

121) Suntem obligați să ne privim Viața

Ne rotim Amețeala,
propriilor Iluzii ale Vieții și Morții,
turnate în cănile de pustiu,
pe care ni le sorb din Priviri,
Cuvintele,
ce par a nu mai avea nimic de spus,
Non-Sensurilor Existenței,
Gloriilor Divine,
sub Cerul Amintirilor de Cenușă,
al Înțelesurilor incinerate,
de propriile noastre Speranțe,
ce nu se vor împlini niciodată,
pe treptele prăbușite,

ale Catedralelor unor Sentimente,
căzute sub vraja,
Păcatelor Originare,
ce ne-au vândut pe nimic,
unei Morți,
în oglina căreia,
suntem obligați să ne privim Viața.

122) În cârca propriilor Cuvinte

Insecte veninoase de Priviri,
ne înțeapă Gândurile,
tot mai slăbite,
de Absurdul carismatic al Depresiilor,
unei Lumi a Speranțelor deșarte,
sub Cerul cărora,
ne gârbovim umerii stafidiți,
ai Adevărului,
forțat să ducă,
în cârca propriilor Cuvinte,
întreaga greutate,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Gloriilor Divine,
înveșmântate cât mai gros,
cu Nonsensurile Existenței,
pe frigul de sfârșit de Lume,
al Despărțirii,
lăsat de către Moarte,
să ne intre pe ferestrele Viitorului.

123) Pe Inimile de Vânt ale Pasiunilor

Răsărituri Violete,
răscolesc paginile știrilor de plumb,
ale viitoarelor Uitări,
ce vor împânzi,
Cimitirele Cuvintelor,
cu acuratețea lor,
din lungile cortegii funerare de Priviri,
la umbrele cărora,
încă mai credem că ne vom spăla,
de praful trist,
umezit cu Florile de Lacrimi,
a Păcatelor Originare,
ale Gloriilor Divine,
aduse pe Inimile de Vânt,
ale Pasiunilor,
de pe fețele Timpului nostru.

124) Zădărnicia Gărilor

Rădăcini de Absurd,
înfipte adânc în țărâna Întrupării,
ne retează Orizonturile,
cu depărtările Despărțirilor,
de noi înșine,

pentru a deveni,
Câinii Vagabonzi,
ai străzilor de Amar,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pierduți prin gusturile rafinate,
ale Durerilor,
Gloriilor Divine,
tot mai primitive și mai lacome,
care ne inundă Ridurile Așteptărilor,
cu Zădărnicia Gărilor,
unde nu mai oprește nicio Clipă de Adevăr,
decât Iluziile Vieții și Morții.

125) Într-o Lume a Păcatelor Originare

Răzvărtiți,
pe tărâmurile Gloriei Divine,
am devenit,
Tarabe insalubre,
pe care ni se vând,
Eternități irosite de Clipe,
pe care Moartea le consumă,
cât mai întunecate și reci,
încât ne îngheață,
până și sângele descompus,
al Sentimentelor,
prin venele perforate ale Iubirilor,
de drogurile injectate de Credința,

într-un Dumnezeu,
pentru care suntem obligați să ne jertfim,
orice fărâmă de Iubire,
care ne-ar putea face cu adevărat Fericiți,
într-o Lume,
a Păcatelor Originare.

126) Cât mai trebuie să-ți plătim Doamne?

Oare am reuși să fim noi,
cei de dinainte,
de Deșertăciunea criminală a acestei Lumi?

Cât mai trebuie să-ți plătim Doamne?,
Gloriilor Divine,
încât Moartea să fie mulțumită,
pe treptele șubrede,
ale Catedralelor de Promisiuni deșarte,
pe care se urcă Non-Sensurile Existenței,
spre a fi pe placul,
Iluziilor Vieții și Morții?

Cum ne macini Doamne,
în malaxorul Absurdului?,
menirea de a fi cu adevărat noi înșine,
cei striviți de legile Tale,
în matca Destinului Nimănui,
sculptată de Păcatele Originare?.

127) În Inima de Adevăr a Lumii

Suntem o Limită de Fericire,
nu și de Disperare,
pe străzile Rătăcirii,
unde toate indicatoarele ruginite,
ale Iluziilor Vieții,
ne îndreaptă spre Moartea,
ce aparține în totalitate,
Gloriilor Divine.

În Inima de Adevăr,
a Lumii,
nu pot să bată,
Eternitățile de Clipe,
fiindcă suntem obligați,
de către Păcatele Originare,
să le irosim zadarnic,
pe Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru ca Moartea,
să-și clădească din ele,
palate de Uitare.

128) În Oglinda spartă al unui Adevăr descompus

Apusuri spălate,
cu sângele Amintirilor,
tot mai șterse,
de pe fața unui Timp,
al Absurdului,
care ne răstignește,
pe Răspântiile,
unde se înnoadă,
toate Non-Sensurile,
pe care le-ar fi putut întâlni,
în lungul drum al Iluziilor sale,
Existența,
atunci când se privește,
în Oglinda spartă,
a unui Adevăr descompus,
ce nu mai reflectă,
mai demult decât Vremea,
Realitatea,
ci doar chipul schimonosit,
al Păcatelor Originare,
care se desfată,
hrănindu-se dizgrațios,
cu Inimile noastre de Jar,
stinse de pierderea Sensului,
de a fi,
alături de Iubire.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669